Şalum şi fiicele sale

Şalum şi fiicele sale

Nu pot termina aceste studii referitoare la părinţii din Vechiul Testament şi copiii lor fără să-1 pomenesc şi pe Şalum. Neemia, paharnicul împăra-tului Persiei, vine la Iersualim pentru repararea zidurilor, treizeci de ani, aproximativ, după istoria Esterei şi a lui Mardoheu. Templul fusese terminat cu câţiva ani în urmă, dar zidurile cetăţii erau în ruine. La auzul acestor lucruri, Neemia cade bolnav de întristare, într-o asemenea măsură încât şi-ar fi riscat capul dacă mai rămânea lângă împărat. Dar Neemia era un om al rugăciunii. Dumnezeu l-a ascultat, i-a împlinit cererea, şi acest om credincios a putut să se ducă la Ierusalim. Nobleţea carac-terului său a câştigat toate inimile, şi poporul a început lucrul. Toate detaliile pe care Duhul Sfânt a găsit cu cale să le noteze prezintă pentru noi un real interes: unii zideau, alţii reparau şi, în sfârşit, unii „nu s-au supus în slujba Domnului" (Neemia 3.5). Dar eu aş vrea să vorbesc aici de Şalum, „mai marele peste jumătate din ţinutul Ierusalimului" (Neemia 3.12) şi de fiicele sale. Probabil că acesta era un om bogat care îşi crescuse fiicele în condiţii deosebite, într-o casă frumoasă şi cu servitori la dispoziţie. Mâinile lor nu vor fi fost deloc afectate de muncă, nefiind nevoie. Dar la apelul lui Neemia, Şalum se lansează, nu cu nişte robi sau cu nişte zidari experimentaţi pe care i-ar fi putut plăti, ci cu propriile sale fiice (ne putem da seama de aici că el nu avea băieţi). încerc să-mi imaginez aceste fete fine îmbrăcându-se cu haine uzate şi îndepărtând molozul, adunând pietre, transportând mortar. Dumnezeu a apreciat râvna lor şi a găsit cu cale ca devotamentul fiicelor lui Şalum să fie pomenit o veşnicie întreagă, să se scrie în cartea sfântă despre aceste fete care s-au dovedit a fi gata să-1 ajute pe tatăl lor într-o muncă specifică bărbaţilor. Fără îndoială că o asemenea muncă le-a lăsat bătături în palme, le-a solicitat fizic eforturi mari, dar ele nu au voit să renunţe. Am cunoscut un tânăr care dispunea de numeroase calităţi, dar aceea care i se părea lui cea mai valoroasă se putea exprima în cuvintele următoare: „Nu se teme niciodată că-şi va murdări mâinile." Acelaşi lucru se putea spune despre fiicele lui Şalum.

După câte ştiu eu, aceste fete simt ultimii copii menţionaţi împreună cu părinţii lor în Vechiul Tes-tament, dacă ignorăm pe copiii ale căror mame erau păgâne şi care nu cunoşteau limba Canaanului. Nu am acum pe inimă să vorbesc despre aceştia, deoarece tabloid acestor fete care au lucrat împreună cu tatăl lor pentru gloria Domnului este unul dintre cele mai minunate şi mai potrivite să încheie studiile noastre din Vechiul Testament.

Ceea ce am dorit fierbinte întotdeauna, nu numai pentru fiicele mele, dar şi pentru fiii mei, a fost să-i ştiu luptând împreună, cu un suflet şi un singur gând pentru credinţa Evangheliei (Filipeni 1.27).

„Cunoaşteţi însă râvna lui încercată, cum, ca un copil cu tatăl lui, ca un rob a slujit împreună cu mine în lucrarea Evangheliei" (Filipeni 2.22).